

نقش خودابرازی و مهارت حل مسئله اجتماعی در پیش‌بینی سازگاری اجتماعی دانشجویان دختر خوابگاهی دانشگاه تبریز

سیده فرشته موسوی کانی (دانشجوی کارشناسی روان‌شناسی دانشگاه تبریز)

دکتر نعیمه ماشینچی عباسی (دکتری علوم اعصاب شناختی دانشگاه تبریز)

دکتر تورج هاشمی (استاد گروه روان‌شناسی دانشگاه تبریز)

چکیده

پژوهش حاضر با هدف تعیین نقش خودابرازی و مهارت حل مسئله اجتماعی در پیش‌بینی سازگاری اجتماعی دانشجویان دختر خوابگاهی دانشگاه تبریز صورت گرفت. این پژوهش از نوع توصیفی-همبستگی بود که از جامعه دانشجویان دختر دانشگاه تبریز، ۱۰۰ نفر به روش در دسترس انتخاب و با پرسشنامه‌های هوش هیجانی بار-آن و سازگاری اجتماعی بل مورد اندازه‌گیری قرار گرفتند. نتایج تحلیل رگرسیون چندگانه (مدل همزمان) نشان داد که همبستگی ترکیبی خودابرازی و مهارت حل مسئله اجتماعی با سازگاری اجتماعی، ۰/۴۴ بوده و در پیش‌بینی سازگاری اجتماعی، خودابرازی ($B=0/31$) و مهارت حل مسئله اجتماعی ($B=0/21$) نقش مثبت و معنی‌دار دارند. بنابراین می‌توان نتیجه گرفت که سازگاری اجتماعی، روابط متقابل افراد بوده و ابراز وجود، قلب روابط بین فردی و عامل اصلی ارتباطات بین فردی سالم است، لذا برخورداری از توانایی ابراز احساسات، باورها و افکار و دفاع از مهارت‌های سازنده از یکسو و توانایی تشخیص و تعریف مشکلات و تحقق راه‌حلهای مؤثر و مفید در روابط متقابل افراد از سوی دیگر می‌تواند موجب افزایش سازگاری اجتماعی آنها گردد.

کلید واژه‌ها: سازگاری اجتماعی؛ خودابرازی؛ حل مسئله اجتماعی

مقدمه

امروزه در دنیای زندگی می‌کنیم که بیش از هر زمان دیگری نیازمند انعطاف‌پذیری و یا به عبارتی، سازگاری اجتماعی است. بدون شك داشتن سازگاری اجتماعی و انعطاف‌پذیری می‌تواند نقش بسزایی در زندگی افراد داشته باشد. به تعبیری؛ سازگاری اجتماعی به مثابه مهم‌ترین نشانه سلامت روان، از مباحثی است که در دهه‌های اخیر، توجه بسیاری را جلب کرده است. شاید بتوان گفت که رشد اجتماعی، مهم‌ترین نشانه سلامت است.